

Lạc Bước

Lê Văn Tú

Ôi nỗi buồn từ ngày ta lạc bước
Cố quên mình là thân phận thần tiên

Chậm vừa, thanh thoát

Tuệ Sỹ

Từ lạc bước xuống trần, phận người lang thang qua những cơn mê trần
Từ lìa xa suối ngàn, giòng đời mệnh mang là những giấc mơ triền

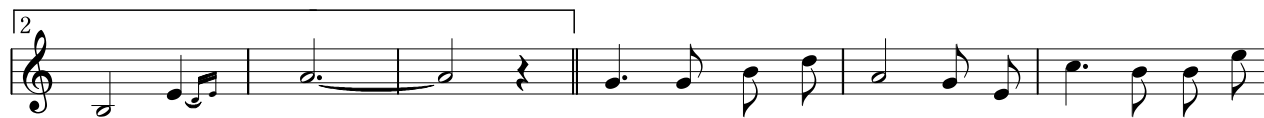
gian. Chìm đắm bao ngày tháng giữa đời hư vọng, chỉ
miên. Lòng vẫn âm thầm nhớ những ngày êm đêm, ngồi

thấy nổi sào lẳng trôi theo giòng sông. Qua những cơn sóng
hát bên giòng suối những khi chiều lên. Ôi, lắng nghe tiếng

vùi áng mây giữa đời cuốn theo kiếp người trôi xuôi.
buồn gởi theo gió nguồn hát lên nổi

lòng hoài mong. Đời người như giấc mộng đã gọi tan một thời âm

vang. Ai có nghe hồi chuông giữa tịnh không lạc tia nắng hồng.

Ai có nghe nhẹ lên trong gió ngàn bước chân thần tiên.

Trong gió mưa lạnh cảm từng nhịp bước âm thầm.

Từ lạc bước xuống trần, lòng còn dư hương của những giấc mơ hồng

hoang. Nhiều lúc đã từng muốn quay về thiên đường, để

đến bên giòng suối lắng nghe chiều buông. Nhưng đã quên lối

về, dấu xưa đã mờ, bến xưa xóa nhòa đường mơ.